

Küçük Çayır Köpeğinin Çanı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Çayır Köpeğinin Çanı

Aysel Banu YAVUZAL

Geniř, imenli ayırın derinliklerinde kalabalık bir yeraltı köyü vardı. Tüneller bir labirent gibi kıvrılıp dönüyor, ayır köpekleri her yere kořuşturuyordu. Kum rengi tüyleri ve parlak kırmızı boyunbağıyla tumbul bir ayır köpeğı olan Pip, yuvasından dışarı fırladı. "Macera için ne güzel bir gün!" diye cıvıladı.

Pip köyün her köşesini keşfetmeyi severdi. Komşularına selam verir, sıcacık odalara göz atar ve tatlı çayır kokusunu içine çekerdi. Kocaman, yuvarlak, koyu kahverengi gözleri merakla parıldardı. Küçük kırmızı boyunbağını düzeltip, "Bugün doğu tüneline ötesinde ne var acaba," dedi. "Belki yeni bir şey!"

Dođu tñnelinin ařađısında Pip yumuřak bir "hu-hu" sesi duydu. Sesi takip ederek kũçũk, kumlu bir odaya vardı. Orada, kahverengi ve beyaz benekli tũyleri, parlak sarı gũzleriyle bir kazıcı baykuř oturuyordu. Gũvdesinde kũçũk mavi bir řanta asılıydı. "Merhaba," dedi nazıkçe. "Ben Hootie. Yan komřuya yeni tařındım."

Pip'in tüylü kuyruğu sallandı. "Köyümüze hoş geldin! Ben Pip." Hootie gülümsedi ve çantasını gösterdi. "Parlak çakıl taşları ve ilginç tohumlar topluyorum," dedi. "Görmek ister misin?" Pip hevesle başını salladı. Birlikte oturdular ve Hootie hazinelerini paylaştı. Sıcacık tünelde tam orada yeni bir dostluk başladı.

Ertesi sabah Pip, Hootie'ye bir hediye getirdi: pürüzsüz mavi bir taş. "Koleksiyonun için," dedi. Hootie'nin sarı gözleri parladı. "Teşekkürler! Hadi yürüyüşe çıkıp daha fazlasını bulalım." Tünellerde dolaşp sohbet ettiler, güldüler. Hootie'nin uzun ince bacakları sıkışmış toprakta hafifçe tıkrđıyordu. "Arkadaş olduđumuz için çok mutluyum," dedi Pip.

Yürürken endişe verici bir şey fark ettiler. Köy o kadar kalabalıktı ki yüzeyden gelen uyarılar herkese nadiren ulaşılıyordu. "Bir şahin tepemizde uçarsa, yalnızca bir yuvanın yakınındaki hayvanlar alarmı duyar," dedi Hootie. Pip kaşlarını çatı. "Herkese hızlıca haber vermenin daha iyi bir yoluna ihtiyacımız var," dedi. "Yüksek ve net bir şey."

Tam o sırada Marigold Nine topallayarak yanlarına geldi. Lavanta rengi bir şal ve minik yuvarlak gözlükler takmış, ahşap bir bastona yaslanıyordu. "Endişelerinizi duydum," dedi, şefkatli gözleri kısılarak. "Uzun zaman önce bağırmanı denedik ama tüneller tuhaf yankılanıyor. Her koridorda çalan bir işarete ihtiyacımız var." Pip ile Hootie birbirlerine baktılar. Bir fikir kıvılcımlandı.

"Bir an!" diye haykırdı Pip. "Bir an asıp alabiliriz!" Hootie yuvarlak başını yana eğdi. "an iyi bir başlangı," dedi, "ama tüm tüneller için yeterince yüksek olmalı. Ve onu almanın özel bir yolu olmalı ki herkes bunun bir uyarı olduğunu anlasın." Plan yapmak için Hootie'nin odasına koştular.

Hootie mavi çantasını açıp çayırda bulduğu küçük pirinç bir çan çıkardı. "Bu işe yarayabilir," dedi. "Ama çok sessiz." Pip'in tumbul yanakları düşünmekten şişti. "Onu büyütebiliriz!" İçi boş su kabakları, kuru dallar ve sarmaşık ipi topladılar. Marigold Nine büyük bir bakır tencere getirdi. "Bu sesi taşır," dedi.

Bütün öğleden sonra çalıştılar; bağladılar, denediler, ayarladılar. Pip parçaları tutarken Hootie akıllı gagasıyla düğümler attı. "Neredeyse oldu," dedi Hootie. Tam o sırada yavru Rascal içeri zıpladı. Parlak yeşil bir şapka takmıştı ve bir kulağı sarkıktı. "Bu da ne?" diye ciyaktı. Onlar cevap veremeden sarmaşığı kaptı ve çanı çaldı—DANG! DANG!

Bütün köy paniğe kapıldı. Çayır köpekleri yuvalarına koştu. "Çok erken! Çok erken!" diye seslendi Marigold Nine. "Herkes dışarı çıksın! Sadece Rascal'dı!" Yavaş yavaş hayvanlar dışarı baktı. Rascal'ın kocaman gözleri yaşla doldu. "Özür dilerim," diye fısıldadı. Hootie patisini okşadı. "Sorun değil. Artık çanın çalıştığını biliyoruz! Ama net bir uyarı işaretine ihtiyacımız var."

Pip'in bir fikri vardı. "Tehlike için çanı hızlıca üç kez çalsak, her şey yolunda demek için bir kez yavaş çalsak nasıl olur?" Hootie başını salladı. "Ve özel bir ses ekleyebiliriz: 'Çang-çang-çang, tehlike yakın! Saklanın, korkmayın!'" Marigold Nine alkışladı. "Bunu herkese öğretirim," dedi. Her hayvan bu düzeni öğrenene kadar çalıştılar.

Ertesi gün çayırın üzerinden bir gölge geçti. Yükseklerde bir şahin daire çiziyordu. Gözcü kısa bir ıslık çaldı ve Pip ile Hootie çana koştu. DANG-DANG-DANG! Uyarı her tünelde çınladı. Çayır köpekleri de baykuşlar da yuvalarına sindi ve güvende kaldı. Şahin uçup gidince, bir yavaş çan sesi herkese dışarı çıkmanın güvenli olduğunu bildirdi.

Köy sevinçle bağırdı. "Çan bizi kurtardı!" diye haykırdılar. Marigold Nine ısılt ısılt gülümsedi. "Siz ikiniz bize harika bir hediye verdiniz," dedi. "Artık nerede olursak olalım birbirimizle konuşabiliriz." Pip ile Hootie gururla gülümsediler. Rascal bir daha sebepsiz yere çanı çalmayacağına söz verdi—ve sözünü tuttu.

O günden sonra uyarı çanı köy meydanında asılı kaldı. Pip ile Hootie tatbikatlar için sırayla çanı çaldılar. Kazıcı baykuş ile çayır köpeği en iyi arkadaş olarak kaldılar, hep yardım etmenin yeni yollarını düşündüler. "İletişim hepimizi korur," dedi Hootie bilgece. "Ve arkadaşlar her şeyi güzelleştirir," diye ekledi Pip sırtarak.

Böylece kalabalık yeraltı köyünde her hayvan kendini güvende ve huzurlu hissetti. Küçük çayır köpeğinin çanı—ve onu yaratan dostluk—onlara konuşmanın ve birlikte çalışmanın bir topluluğu güçlü tuttuğunu hatırlattı. Ne zaman bir çanın hızlıca üç kez çaldığını duyarsanız, Pip ile Hootie'yi düşünün ve unutmayın: haber paylaşmak ve birbirini önemsemek güvende kalmanın en iyi yoludur.